

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

244. szám.

Pest, december 27. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Lapunkra előfizethetni jövő év január 1-től Budapesten házhozhordva félévre 5 ft, postán horitékban hatszor kétféle 6 ft.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban irítható elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadjunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fizetnek.

Post, december 27.

Az ellenség a hol benyomult az országba, azonnal hozzá kezdett az organisatiohoz.

Ennél valami neveltségsébet alig lehet képzelni, mert az ellenség csak azon földre számíthat, melyet tétleg elfoglalva tart, a sok vicekreiszauptmannok még nem lesznek elegek az új rend fenntartására.

Sopronban s Mosonyban már a német nyelv a diplomacif. Ki vannak nevezve az osztrák tisztok.

Bécsben a reactio hadseregének első belépése borzasztó nagy diadalként hirdetik. Nagy fenhangozást keltők, hogy egy nagy magyar megye meghódított, s hogy ezen megye kinyilatkoztatá, hogy a császári hadsereget úgy tekintik, mint kedves vendéget, s dicső szabadítókat.

Mind ez azonban még nem több, mint pusztaság, s abban, hogy bár mellyik megye így nyilatkozott, valóban nem sok fekszik.

Mert hiszen mit tesz az, hogy Sopron megye így nyilatkozott. Semmivel sem többet, minthogy az ellenség fegyveresen elfoglalván a várost, s a megye nyugati részét a becsületes hazafiak engedve a phisicai erőnek, kivonultak, s ben maradtak a közönyösök s a gazemberek.

A gazemberek pedig összeültek, gyűlést tartottak, s a nos universitas szerint, Sopron megye egyházi, s világi közönsége elhatározzák, hogy Ferencz Jósefet, ki különben a napokban valószínűleg a krisztkindli ajándékaival volt elfoglalva, elismerik királynak.

Ha ennyiből áll egy vármegyét elszakasztani a hazától, igen könnyű dolog volna az országok meghódítása, igen csekély munka volna a nyolcz százados historiai és geographia határokat egy pár bataillonnal lerontani.

Mosonyban az új rendet azzal akarták kedvesse tenni, hogy minden folyamatban levő pert befejezettnak declaráltak.

A mi sejtésünk szerint ezzel az czéloztatik, hogy ezzel az osztrák polgári és büntető codexek

egy csapásra behozassanak, s mennyiben ezután az egyesek kényszerülve lennének, ha mi követelni valójok volna, azt az osztrák törvények szerént keressék.

Van a komolyabb esze, s mint látszik.

A kérdés azonban mindig oda megyen ki: van-e az ellenségnek ereje minket meghódítani.

Ha ez nincs, akkor nagyon kár most előre azon törni drága fejét, mi teendő lesz velünk, ha legyőzendők.

Lám, mi sem mondjuk meg előre, mit teendünk, ha győzni fogunk.

Komoly emberekhez szólva, meg kell vallani, hogy az ellenség ereje nagy, azonban teendője erejéhez képest még tiszta nagyobb.

Nagy munka az, nyájas olvasó, elfoglalni egy országot. Eltörölni a határokat, a szokásokat és törvényeket.

Nem egy borohanó csereg'ítoheti azt, hogy egy haza függetlensége megsemmisüljön. Nem amolyan Jellasich, Schlikféle hadjáratok törhetnek meg minket. Ezek csak egy elvonulnak felettünk, miként a fellegek, miként a sáskák szoktak.

Egy pár hónapi calamitas az egész, melyet a haza termékeny földje ellyhamar kipótol.

Egy kissé hatalmasabb sereg, mint az osztrák, sem volna képes minket meghódítani.

Különösen a mostani osztrákseregtől éppen nincs okunk sokat tartani.

Ezen hadseregnek főereje eddig a magyar ezredekben állott.

Ha vannak az osztrák hadseregének vízi tettei, ha vannak katonái, dicsőségei, akkor annak legnagyobb része a magyar gyalogságot, s a magyar huszárt illetik. Ezt az irigység sem tagadhatja.

Ezen magyar ezredeknek egyik része Olaszországban van, s ellentünk küzdeni nem fog soha, a másik rész, s pedig a nagyobb a mi soraink között áll.

Mi marad hátra. A nehéz lovasság. Hallottuk hírét ezen nehéz lovasságnak, Mosony mellett. Vagy a német és polyák gyalogság, mellyből Nagyszombat mellett 15,000 tudott csak 1,700-ból álló hát sergünkön győzedelmet venni.

Szerencsénkre az osztrák lövész bataillonok legnagyobb részben olasz országban vannak. Ez legjobb katonája a reactionak.

Ugy szinte nagy tekintetet érdemel az osztrák tűzérség, de mit használ az, ha roham csapatai a mieinkkel ki nem állhatják a versenyt.

Ezeket kívül előny az az osztrák hadseregre, hogy ujonczait kivéve katonasága igen disciplináltak mondatik.

E disciplina ellenében mi a lelkesedést állíthatjuk. Ők nagy reményekkel vannak, nagy lármát ütnek, szörnyen szeretnek hetvekedni, mi

hallgatunk, s mint házi gazdákhöz illik, szerényebbek vagyunk, de egyszersemind ismerjük mind erővel birunk, tudjuk forrásainkat, míg ellenben az ellenségnek, ha minket meg akar hódítani, saját országát kell mi ránk ide behozni. Ez pedig nem megyen...

Ime Schlik mind nagy lármával jött be, az ember azt gondolta, hogy ezen öt hat ezernyi csoportnak egy hét alatt sikerülni fog a tót vidékekből egy új Vendéet alakítani, most pedig úgy beszélnek, ő felszemérségének kapczája igen szorulóban van.

Hevesmegeye s a kormánybiztos Puki Miklós dicsőségesen viselték magukat.

A biztos erélyes működése folytán, a megyebeli helységek rövid nyolcz nap alatt 1827, olvasd ezerkétszázhuszonhét lovas önkénytes nemzetőrséget állított ki. Fegyverök e csapának, a mint hirtelenében lehetett, pisztoly, karabin, kard és fokos.

Külföldi dicsőreget érdemel Kenderes falu, hol Kádár nevezetű helybeli bíró lelkes utánaátása következtében a kivetett nyolcz legény helyott, egy nap alatt 27 állott elő.

Illyen hazát a karna aztán egy csorka hadsereg meghódítani!

Az érintett hadsereg Schlik ellen indult, s gyors paripáival körül fogja dongni az ellenséget, úgy hogy azt egyedül csak az éppen elfoglalt Kassa városára foghatja szorítani.

Halljuk egyszersemind, hogy Schlik elleni sergeink már megkezdték operatioikat.

Tegnap egy furcsa történetkét beszéltek nekünk.

A honvédelmi bizottmány szétküldvén az egyházban kihirdetendő szövegeket, egy példány ezekből eljutott a pesti Teréz város plébánusához.

A nagyon tisztelendő káplán, bizonyos Papp nevű monsieur-ke erre azt nyilatkoztatta ki, hogy ő azt kihirdetni nem fogja; hanem előterjesztendő tanács végett a primás elő herczegségének.

Mind a mellett csak a vice primáshoz a gonibol, ü Lonovicshoz volt bátorsága elmenni.

És mit felelt az egri infulatus, ki már Romában is volt, s a pápát is látta.

Azt, hogy ő vörössipőssége ebben okos tanácsot nem adhat, hanem az egészet rábizza szeretett hívének Papp káplán ur becses lelkiismeretére.

Ugye szép felelet? Nem lesz ebből híres felelet, mint az egykori: Ibis redibis non morieris in bello féle oraculum válasza?

Denique ha az ember utazik, ragad rá valami.

Egy vakonszületett süket-némának irományaiából.

I. darab.

Napló töredékek.

November 10. 1848.

Atyám meghalt, s népeinek hagyományul ajándékozta szerelmét, egynehány száz millió adósságot és engemet.

Alle gute Dinge sind drei, a szért is bosszenkodott annyit a nép, mert die wahren keine nichts nutz.

S én atyai szerelem nélkül népeim pedig az én személyemnek felségossé létele által tökéletesen boldogtalanoknak érezték magunkat.

De nem is csoda.

Vakon születtem s bár szüntelen orvosi kezök alatt jajgaték, de az operatiók csak arra voltak számítvák, nehogy a természetes vakságot, magának a természetnek gyógyító ereje tegye jóvá s valami uton módon látásra vergődjék.

S a cura sikerült is, mert azonkívül, hogy szememnek hályoga, hogy valamikép le ne oshassék, olvótetett, s helyette mint a világozás szurós és kártékonyhatása elleni óvász, egy Sofia hugomaszony saját kezével készített takaró létegetett mellette még süketnéma is lettem, s csak Sofia hallcsövével vagyok képes némi tompa hangokat kivenni, a hangot pedig tökéletesen elvesztém, s ezért, az előbbi járuló deputatióknak is nem magam válaszolok, hanem válaszol a mellényem alá rejtett beszéd gép, mellynek billentyűit Sofia hugom nyomogatja, s én csak ajkaim mozgását kölc önzöm hozzá, hogy a színi csatlódás annál tökélyesebb legyen.

Ily állapatom mellett kann ich meine völkern gar nicht verargen, ha hü népeim — mint igaz is — vannak, süketnek és némának neveznek, s általában magokat uralkodásom alatt nem igen jól érzik.

Hej bizony magam sem érzem magamat valami különösen jól.

Aber wer kann dafür.

Novemb. 20.

Foleségem ma el nem vesztett érzékeimhez folyamodott, sigykezett volna velem valamit megizlettetni.

Hu fáradozás! mielőtt valamit megkóstolnék, szeretném legalább látni, hogy hogy néz ki?

Sie mus es g'scheidter anstellen.

Novemb. 25.

Ugy tetszett nékem nem rég, mintha valami magyar papi deputatio lett volna előttem, legalább borzasztólag megütötte orromat a tömjénszag; valyon mit abarhattak?

* * *

Ezen naplótöredékre valamint a vakonszületett süketnéma minden czután közzelendő irományaira nézve meg kell jegyezmem, hogy a benne foglaltak csak az illető eszmélke-

désének gondolati táblájára lévén felírva, azoknak oly olvasható betűkbei lecopizálása azon rejtelmes dolgok közé tartozik, mellyekről csak tán a tekercesket nekem adatott camarilla volna képes felvilágosítást adni.

Csernátóni.

Mákvirágok.

— A szeptesi zsidó az ágyüöntést így definiálja: Man nimmt a Loch, beschlagt's mit Kipfer, nimmt das ibrige dazu, und die Khanon is fertig.

— A főrendi táblánál a mult napokban egy aláírási iv keringett, egy olly léghajónak készítésére, mellyből az ellenségre bombákkal s más illy ártatlan Nockerliket lehessen levelegetni. És látni kellett volna a nemes tüzet, mellyel a tagok aláírtak. Sőt azt beszélék, hogy a főrendi tábla in corpore akarja magát a kiállítandó légi flotilla matrozává besoroztatni, mi igen kívánatos is volna, miután a kérdésbeni hégókat tulterhelni nem lehet, a főrendekről pedig tudva van, hogy sind leichte Waaren. Milly pompás tréfa lenne, Majláth Györgyöt mint admirált látni, en grande gala aerienné, arcának azon boldog kifejezésével, melly mindig mondani látszik: „tárgy nem lévén, az ültést elosztatom.“ — A kormányos mindenesetre Lonovics lenne, miután a nagy semmiben ő igen jól tud madarászni. Egyet azonban javasolnánk a főrendekeknek, s ez abból áll, hogy valamikép Fogarásit magukkal ne vigyék, mert der macht viel Wind, s ez igen veszedelmes lehetne. Egyébiránt el ne feledjék elvinni lutrit is, pour tuor le temps, melly oda fen néha tán vízenyösebb is lesz, mint a muscumban volt. Mindenek felett azonban machen's dass bald fort kommen, s valamikép a püspökkart itt ne feledjék, kik azonban a de profundis helyett de sublimist énekelhetnének. És ekkor a felső ház nevezet ellen sem lenni senkinek semmi kifogása, sőt mindenki illy formán bucsuznék el: Reisen sie glücklich und kommens nit wieder.“

— Epen most halljuk, hogy Bécsben f. hó 24-ken nagy Krawall volt egy műarus mutatványsekrenye előtt, mellyben a nép egy természetlün rajzolt darab kenyeret látva s azt valóságosnak tartva, kiadását mit einor Sturmpetition követelte. A városban rögtön riadó veretett, a kapuk bezárattak, a sz. István temploma előtt s a Hofon ágyúk állítottak ki, s végre estefelű sikerült 8 bataillon katonaságnak der Empörung Meister zu werden.

Esti 10 órakor minden csendes, a városban a rend és nyugalom újból visszaállott.

A katonaság az utcákon bivouacceroz.

— A Wiener Zeitung dec. 18-án este rettenetesesen csodálkozik, hogy Kossuth s az ultra magyar párt iránt Bécsben még most is sympathiak mutatkoznak; s azt mondja, hogy diese Sympathien dringen bis ins innerste Familienleben. Ugyan ugy é? Lássá az ember meg a censurált Wiener Zei-

tung is efelét vall be? Jó, hogy tudjak. Hanem valóban a Wiener Zeitung méltán bosszenkedik; avagy nem illőbb volna é ezen sympathiakat gyermekeiknek, szülőknek, hites társaiknak hódéra, gyilkosa, a dynastia iránt hordozni keblőben? Aztán az is borzasztó merészség, hogy valaki olly sympathiakat hordozzon szívében, mellyek a hochlöbliche Oberpolizeiverwaltungnak és organumának nem tetszett. — Hanem hisszük, hogy eljövend az idő, mellyben az illetők, ezen sympathiakat a Wiener Zeitung és patronusai előtt nagyon fontos és ellenállhatatlan okokkal fogják igazolni: Paziensa.

Csernátóni.

Itt közöljük Szemereének egy másik proclamációját. Már en aztán tolyos bafaló nyelv Stolz willich den spanier. Ha igaz az, hogy a horist hangjáról ismerhetni meg, ugy Szemere a képzelhető legerélyesebb k. biztos.

Felhívás és rendelet.

Az ország kormányát, melly az országos honvédelmi bizottmány, meglepte Schlik rabló seregének Kassáig előnyomulása.

A Kassai csata nem válik diadalmunkra. De azt a magyar becsület szentsége eltűnünk nem is engedheti.

Az nem lenne elég, ama rabló sereget előnyomulásában föntartóztatni, vagy kiverni édes hazánkól, hanem meg kell semmisítenünk.

A leglőbbet tehozik az itt börtönkörül fekvő megyék férfai, kiknek száma egy pár száz ezer. Amaz 5-7000 rablót akár mesztelen közzél is összefogdoshatja illy nagy szám, ha szívében bátorság lakik.

A kormány a maga részéről mindent megtett. Küld egypár ezer huszárt.

Küld több ezer honvédet, gyakoroltat és fegyveresen.

Küld néhány ezer fegyvert.

Ha még kell, ágyúkat is.

És mind ez utban van. Már érkeznek. Pár nap alatt itt lesz mind.

És fővezérül maga jön a hadügyminister, az ország legfőbb katonája és tábornoka, jön több segédtestekkel.

A szomszéd megyékben készen áll a sokaság védeni tüzhelyét és övét, melly védelem az erőt erősbé, a bátrát bátrabbá teszi. Csak Hevesben 4-5000 válogatott nemzetőr áll kézen, és ezenél több lovas.

Alulírt, ki az országos honvédelmi bizottmány tagja, kikérte magának a kettős szerencsét, hogy védhesse e vidéket, mellynek szülőtte is, képviselője is.

Engedelmet kaptam az országos bizottmánytól, hogy egy ideig e vidéknek szentelhessem erőmet. Meghatalmazásom a tul lapon olvasható.

És élni fogok e nagy hatalommal, a haza és nemzet szent javára.

Igyekeztem minden rögtön adhatott segedelmet a központi kormánytól a részekre kieszkö-

sólni, itt pedig kéz nyújtást, kitartást, és föltétlenül engedelmességet követelnek.

A nemzetőrség és népfelkelés alkalmazására nézve a hadügyminiszter ur terve szerint fogok intézkedni.

Addiglan rendelem a mint következők.

1. A tisztviselők az illető törvényhatóságokból és városokból kikért és megnyert engedelem nélkül el ne távozzanak.

Ki téndi, lakolni fog.

2. Fefelet terhe alatt, a nyerendő utasítás szerint, olly intézkedést tegyenek, hogy velem és az illető kormány-biztos urak közt, kellő távolságban kirandulandó lovas emberek és szekerek által a gyors, és folytonos közlekedés fenntartásuk.

Minden vallásbeli lelkes urak e rendelet vételével isteni tiszteletet tartván, a népet a szent szabadság és nemzetiség nevében csatára buzdítsák, és az annyi oldalról megtámadt Magyarország és népszabadság védelméért az egyházban naponkint imádkozzanak.

4. A következő rendeletben a túllapon megnevezett törvényhatóságokban a rögtön itélő bíróság illetőleg a hadi törvényszék üstént megalkattatni rendeltetik.

Kire bizonyul, hogy szándékosan ollyat cselekszik vagy olyant hirdeti, mi a haza védelmét nehezre teszi, vagy megfiúsítja: az boldi fia.

Midőn az egész országban összes népbőldegség van kezdés, egyesek gyávasága, árulása halált ér-demel.

5. Ki általam valamelly fisztel megbízatik, kivéve a harcot, ha a törvény reá nem kötelezi, és a rablók elleni kémséget, és ezt teljesíteni vonakodik: fogoly lesz és büntődni fog.

6. Szikszón és M skolczon Kassa felé keresztül, megvizsgálalandó, senki nem mehet.

7. Minden fegyveres nemzetőr és honvéd, ha kimegy, a térparancsnok jelével ereszketik ki, és a bejövők egyenesen a térparancsnokhoz vezetetik.

8. A lövöldözés a városban és köröskörül szigorúan tiltatik.

9. Ki este 9 órán túl lámpa nélkül jár, elfogatik.

10. Ki tábori élelmezési ajánlatra képes, haladék nélkül jelentse magát.

Örömmel fogadok minden hazafiú tanácsot, minden hasznos hírt és felfedezést. Sőt a haza hasznos szolgálataért, jutalmat is szokott adni.

Néhány nap alatt minden erő együtt lesz. A tős magyarság vitéz leendő, mint voltak spáink. Ők alig száz ezeren elfoglalták e szép birodalmat, meghódították milliókra menő lakossait, birtuk ezer évig, és most vesztenők el, midőn a mi számunk megy milliókra?!

Nem, nem, a mit az spák szereztek, azt az unokák meg akarják s megbirják védeni.

Miskolcz, dec. 16-án

Szemere Bertalan,
felső magyarországi teljes
hatalmú kormánybiztos

Honvédi sebék s orvosok.

Már rég ohajtottam, a Marczit, mint minden ig. z ügy szószólóját arról értesíteni, hogy a honvédek orvosi szolgálatát jobban kellene elintézni. A turiai támadás, de főképp a schwechati csata után nem volt nyugalom.

A turiai támadásnál ugyanis őrnagyunk az ott lévő orvosoknak ekkép adá ki parancsát: „a megsebesítettel Lengyel főorvos ur fog elmenni, Kovács és Oroszhegyi uraknak pedig megengedem, hogy az árokba buvhassanak.“ Őrnagy ur azonban nem vevé észre, hogy O. ur már ekkor egy szuronyal megkarczok egyénnel biztos helyre vonult. —

A schwechati véres nap után is általános volt a panasz, hogy a honvédi orvosok egy pár kivételével pan'cus módon viselék magokat a csataterén, s a golyófütyölést mód felett restelték. Hasonlót már Pákozdnál is lehetett tapasztalunk.

Azt is beszélük, hogy még főorvosaink közül is sokan vannak, kik kezükbe ez előtt soha tépést, annál kevésbé kést nem forgattak. S csakugyan irták többen az alsó táborból, hogy jaj annak, ki nehéz sebet kap, példa erre a földvári támadásnál megsebesült 24 szerencsétlen sorsa, kik közül csak egy kettő nem veszett el pokolbeli kinok közt. —

Ki intézi e dolgot? Gondoskodjanak az illetők sebeinkről most, a nagy szabadságharczok előnapjain.

Van ugyan egy két magyar szívű, lelkes orvosunk, kik ágyúzás közben költözgették sebeinket, ezek a panasz által épen nem érezhetik magukat megsérve, sőt úgy hiszem, ezek egyet értenek velem, midőn azt ind tványozom:

„Véres csaták után azon orvosok is, kik a szarat becsülettel kiállották, a jelentésekben dicséressenek meg, a gyávák vagy hanyagok nevei pedig szinte a közvéleménynek adassanak át; a hasonvehellenek végre csapassanak ki“

Van egy igazgató főorvos a táborban, nyájas, becsületes ember. De erről is azt beszélük a tárgyavatottak, hogy ő késsel még a tyúk lábát sem tudná elvágni, ha csak a tárgyeron sülve nincs; — hanem mivel Pesten egészségi consiliarius volt, hol szükség nem lévén reá, azért ruházta föl tábori ranggal az országos főorvos.

Nagyon helyes. Tábori főorvos, ki sebekhez nem ért. Hogy igazgassa ez aztán a dolgokat, hiszen ő egészségi és nem betegségi consillarus volt.

Illy intézkedések nagyon ószertűek.

Ohajtsuk az újabb szellemet, melly a rangokkal és egyénekkel másképp bánik.

Igazfi.

Fülbe való.

Csak még is furcsa kis világban élünk.

Ha magyar őseink is így gondolkoztak volna, midőn ezer év előtt a föld szabad uraivá lettek, bizon nem lennének gyermekei e hazának, mert aligha meghódíthatták volna számunkra.

Ezzel ugyan nem azt akarom mondani, mint ha őseink unokái kebléből kibetva összehorhult volna a harczias erő, mellyel e hazát a poklok minden bérenczel ellen is megmenthetni, hanem csak azt, hogy most, midőn kienccz oldalról tá-

madtatott megszabadsága a magyarnak, — s hogy midőn hazánk megmentésére szükségelt erőt egyesülnen kellene használni; pártok emelik föl fejüket, s az erőt egymás ellen fordítván, a helyett, hogy mindnyájunk közös ellenét megsemmítnék, a nemzet örök sirját ásák meg.

A nemzetnek tudnia kell, kik legyenek szabadságának megtestesült sirásói?

De ha még is valaki nem ismerné, ismertető jelei ezek: semmit tevés, a kérdések halogatása, öröm az ellen győzelme felett, győzelmiunküni kétségsbeesés, — hamis híreknek terjesztése, stb. Neveik: táblabíró és firtl mágnát.

Ezek amugy könnyedén cigány módjára, dolog nélkül szeretnek minden jót élvezni, s ősz hasznukért minden küzdegyet, melly az egész nemzet üdvét tárgyazza, egyszerűen eladnak.

Ezek tökéletesen megelégesznek ama politikai hitegetéssel, hogy a szabadság harcsoainak előbb győzniök kell, aztán számolni, s aztán függetlenitetniök a zsarnok iga alól, mellynek a táblabíró sereg legerősebb s legkitartóbb vonó marhája.

Isten bizon! gyönyörű egy sereg ez a táblabírói club!! tanácsos lenne őtet minden fajával együtt átadni a bitófa őrsége alá, nehogy csupa rokon szenvedől az igazhoz, az ezt nem kedvelőket is elámsíta, vagy ezt nem tehetvén, gyalázatosan elárulja.

Ugy is igen tarthatni attól, hogy a megkedvelt politikai aztán, aztán meg, a sok aztánután végre is a sok árulásokban elenyészünk.

És van-e erő, melly ettől megmentsen bennünket?

Ah! itt már egy kissé szét kell néznünk.

A nemzet gyűléstől várnök ugyan a megmentő erőt, de bizhatunk-e abban?

Hatodik hónapja, hogy a nemzet gyűlés Pesten ül, s máig sem volt képes erőt venni azokon, a hazánkat végveszélylyel fenyegető táblabírói gyalázatos halogatásokon; nem volt képes felülomelkedni a hitszegőkön, kik napról napra gombaként, szemlátomást szaporodnak a nélkül, hogy sorba összeliportatnának, vagy ha ez vanda ismusnak tűnnék elő, legalább napon megaszaltatnának.

Isten bizon, türelmünk már végképp megszakadt, s nem állhatjuk meg tovább, hogy ki ne mondjuk, mikép ha a nemzetgyűlés erélyesen, úgy mint hozzá illik, s mint a nemzet függetlenítése azt tőle móttán igényli, — nem működend, eddigi politikátlan protestatioival csak a nemzet létét veszélyeztetli.

Bennünket a protestatiók legkevésbé sem elégítnek ki, sem nem biztosítanak függetlenségünkről, mert ezek által gyávaságot árulva, vérszemre kapatják az árulók büntetlen seregét, hogy tíz annyi sereget gyűjtönn legyitholtatásunkra.

Bennünket az árulás veszélye ellen korántsem biztosítanak, a táblabíró s mágnásokból kiállított teljhatalmu kormánybiztosok zászlóaljai, mert ezek inkább eszközt nyujtanak annál biztosabb eladatásunkra.

A népnek tehát, általa megválasztott képviselőitől joga van követelni, hogy már érette ne csak protestálgassanak, hanem erélyes tetteknek eszközei legyenek, függetlenítése kivitőlében.

Mert hogy eddigelé a népképviselők többsége a nélkül, hogy gyors s biztos tettek férfiai lettek volna, csak szószaporítólag táblabíróskodtak, ennek bebizonyítására nem kis súlyú három próbás fülbe való adagocskákat hozunk fel.

Mi hónapoktól várjuk a nemzet ama kívánóságának teljesítését, miszerint Európa minden nemzeteihez, egy világos, őszinte, s a magyar nemzet méltóságához illő felszólítás küldessék, mikép ezek lássák, szabadságunk gyalázatos megtámadtatásának hitszegő okait, és ismerjék meg, hogy egy gyáva teremtménye a természetnek, egy esküvel szegődött szolgálja a népeknek, mint ut pártot ura, a nép ellen, és csak azért, mert általa nem engedi magát többé raboltatni, és csak azért, mert a gonosz szolgát a helyett, hogy megostorozva elcsapta volna, — undok bűnök barlangjából az igazság útjairól térésre figyelmeztette.

És uram fia! e kívánt felszólítás még mindig sajtó alatt van!

Mióta kiabálunk, egy ügyünket felvilágosító s nemzetünket szabadsági érzetében megszilárdító nemzetgyűlési szöveg után; és ez mindig csak készül, a nélkül, hogy elkészülne.

No de mi hiába ordítunk, ha lelünk mindjárt bele szakad is, szavaink nem hatnak keresztül a táblabírói fülék dobjain, mert azok a vélt népbizalomtól már szinte bival bőnyire vastagodtak.

És éppen azért, mert mi hiába mondjuk, hogy ez kell, vagy az lenne szükséges, a táblabíró ezt mind nem hallja, feltettük magunkban, hogy fülbe kiátosdit fogunk játszani, s megsugjuk négy rövid szemközti, mikép jelen körülményeink között hadjuk el az avas mondából merített elvet: mi nem mult, nem maradt.

Mert ha a hosszú késedelmet népünk lassacskán megunogtatja, s a kísérő ördögök által, kik helyenként alattomosan, lelkesült népünk lehangolására, gyászos szoknyában körüljárván működnek, s általok a magára hagyatott szelid nép elárultatik vagy megvásároltatik

S ha, mig a tekintetes táblabírák, az egy nap alatt könnyen elkészíthető, sőt polgáraink között szétárasztható nemzetgyűlési felszólítást hónapokig halasztják: addig a kedvező körülményt, a kegyes atyái szeretettől, ördögileg kikoholt ámitgatásoktól, gazdag jutalmak ígértétől szinte bűdös legfelsőbb királyi emlékiratok használni tudják, és csak számra megjelenvén több hasznos vásárlásokat eszközölnek; bizon késő lesz szétfutni a magyar határon, s öntudatlanul sugdosni, hogy bizon ezt elfecztük.

Mert az elhagyott nép csak magában fogja énekelni hazája eladása felett a hattýudalt,

melly őt s az egész nemzetet kísértendj, az ország-szerjába.

„No de hisz még ez mind nem mult ol — mondja a táblabíró sereg, tehát csak türelem nektek europai szabad nemzetek, — mondjuk mi, majd csak eljő a tavasz, s kaptok egy nagyszerű magyar táblabírói nyilatkozatot, melly még most nyomda alatt van, s ebből megláthatjátok, hogy az a Jellachich bizon egy fene ette horvátbán volt, mert ő a sok protestatiók ellenére is csak Magyarországra ütött, s egyenesen Budapestnek tartott; megtanulhatjátok abból, hogy a magyar király mindig atyái kegyes szeretettel viseltetett hű magyar népéhez, csak a camarilla volt gonosz, mert a jó király nevével a magyar népnek kiirtására igazságtalanul tör; pedig a magyar nép jogosan védelmezi magát, mert még a löcsei kalendariumban is meg van írva, hogy a magyar nemzet alkotmányos nemzet; és mert a magyarnemzet csak a magyar királyt, s annak trónját akarja biztos lábra állítani! sat.

Aztán csak türelem nektek is magyar polgárok, majd ha eljő a tavasz, ti is kaptok valamit, miből, — ha önmagától fel nem lelkesült kebletek, hogy egyesített erőttökkel elszántan a hazát s magatokat megmentsétek, — a táblabíró sereg Pilátusként fogja kimosni kezét, s elmondandja a fontos szavakat, hogy ő a halálnak nem oka, mert mindent megtett, mi el nem maradt!

De majd el is feledünk, hogy nem csak a hanyagságát, de az érdemes s gyors tetteit is a táblabíró seregnek megjutalmazni szándékozáink egy pár gazdag fülbevalóval, és bizonyosan el is feledtük, ha a Közlöny hivat. lap f. December 9-kéről számát éppen ma nem kaptuk volna.

Hogy pedig éppen ma december 20án tehát csak 11 nappal későbbben vettük az annyira tettekkel eltelt számot, csodálni senki fogja, miután annak igen mélyen tisztelt szerkesztője hivatalos, egész republicai rögtönös pontossága felül minden község, melly a Közlönyt kapja — rendszeren meg van győződve; és ehhez még ki tudja, hogy bizon Főt Budapesthez legalább is 2 óra járásnyira el van, sőt mi több, ha tudja, hogy innét naponta rendszeren egy levélhordó is megjelenik a pesti postán leveleket átadó, az ottaniakat pedig a lapokkal együtt magával kihozó.

Hja! ennek valami okának kell lenni.

No de ez csak mellékesen legyen fülbe sugva, elég az ahhoz, hogy a Közlönynek 182. száma előttünk van.

Ebben van ám már tett is, és pedig nem kis szerű.

De erről majd máskor.

Gergelyi.

H I R D E T É S E K.

Az ország uton 643. sz. első emeletében, van egy csinos butorozott hónapos szoba minden órában kiadandó.

(2—3)

EMICH GUSZTÁV

nemzeti könyvkereskedésében
Pesten, Uri- és Kigyóutcza szegletén, a postabívalatal átellenében, megjelent és kapható:

A SZABADSÁG

ÉS

TÁRSADALMI REND ELMÉLET

Irta:

Benczur János.

Borítékba fűzve 1 ft. 20 kr. pp.

Oktató szabályzat

a magyar

honvéd és nemzetőri gyaloghad számára; befoglaltatik a csatározás és szüroenyvitán is, számos rajzokkal 5 táblán.

Ára borítékba kötve 1 ft. pengő pénzben.

Nemzeti Színház.

Pest, Szerdán, december 27-kén 1848.

Harmadszor:

K É T A L T I S Z T.

Opera 2 felvonásban. Irta Romani, zenéjét Mazzucato.

Személyek:

Ippolito, őrmester francia serezedben	—	Farkas K.
Roberto, mások őrmester, Ippolito barátja	—	Reina.
Morazzi, őrnagysegéd ugyan azon ezredben	—	Közeghi
Mezzagambra, rokkant tizedes, a fogoly katonák őre	—	Benza
Gustávo, fiatal tengerész	—	Bognár.
Loretta, Mezzagambra unokahuga, Roberto jegyese	—	Hollósi K.
Zsófia, Ippolito neje	—	Hubenainé
Ballavitta, játékos	—	Mezei.

Katonák, Parasztok, Parasztnők, Rózsasziget lakói, Tengerészek. Történet hely: részint Port-Vendre vára, Frank és Spanyol hon szélén, részint Rózsaszigeten, a nevezett vár közelében.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder-ház.